

[Holger K. Nielsen]

regeringen er svækket. Og sandheden er i al enkelhed, at dens eneste begrundelse for at beholde regeringsmagten er at kunne blive sidende på taburetterne. Magten er blevet en tom kulisse. Det skammelige er så, at De Radikale, CD og Kristeligt Folkeparti har besluttet, at denne tingenes miserable tilstand skal fortsætte. Det er uforståeligt.

SF vil i Folketinget markere en selvstændig linie; vi har på mange måder et godt samarbejde med Socialdemokratiet, og det er vort udgangspunkt, at dette samarbejde skal resultere i en stærk og perspektivrig opposition. Vi er ikke mindst enige med Socialdemokratiet i, at der i forbindelse med finansloven skal ske en nedbringelse af arbejdsløsheden med mindst 50.000 personer. Denne målsætning er både vigtig og realistisk. Men ligesom katten er vi vor egen, vi deponerer ikke vor handlefrihed hos andre partier, det bestemmende for os er, at der kommer SF-indflydelse på de politiske beslutninger. Det er på denne baggrund, vi er gået ind i forhandlingerne om finansloven.

Vi har forstået, at Det Radikale Venstre er slået ind på en sådan selvstændighedslinie i lighed med SF. Det er efter vores mening fornuftigt, forudsat at De Radikale også i praksis vil lade sagernes politiske indhold og ikke, hvem man gennemfører det med, være det afgørende. Forhåbentlig vil det også medføre større selvstændighed i forhold til regeringen.

I statsministerens tale var der en masse tal og abstrakte betragtninger om f.eks. arbejdsmarkedets strukturproblemer, bevarelse af lavinflationen osv. Men der var ingen betragtninger, som antydede, at alt, hvad vi her taler om, jo i sidste ende er mennesker af kød og blod, at der bag de statistiske oplysninger om arbejdsløsheden gemmer sig konkrete menneskeskæbner med i mange tilfælde personlige nedture, økonomiske problemer osv. Hos de tusindvis af mennesker, som er i fare for at ryge ud af dagpengesystemet, gemmer der sig en konkret angst: Hvad nu, kommer jeg nogen sinde i arbejde igen? Kan det være rigtigt, at jeg som 50-årig skal skubbes helt ud af arbejdsmarkedet?

Vi glemmer, at der bag de voldsomme stramninger i kommunernes økonomi gemmer sig ældre mennesker, som bliver afskåret fra at komme på plejehjem, mennesker, som har ventet 12 måneder på en forundersøgelse til en brokoperation osv. osv.

Jeg ved godt, at regeringen ikke vil acceptere denne beskrivelse, men der er stadig flere, som har det dårligt og bliver klemt i vort samfund. SF ønsker, at solidariteten får en mere fremtrædende plads i samfundet, og det er derfor vores udgangspunkt, at de bredeste skuldre skal bære de tungeste byrder. Denne indstilling præger ikke regeringens finanslovsforslag, en række af de foreslåede besparelser rammer ensidigt de dårligst stillede. Vi finder det amoralisk, at det er de arbejdsløse, folk på sygedagpenge, kontanthjælpsmodtagere og folk, som får boligstøtte, der skal betale regningen.

Der skal betales regninger, javel. Men sådan som vi tænker i SF, er det i første række de mennesker, som har de økonomiske muligheder, der skal finansiere gildet, ikke de dårligst stillede. Vi kan ikke støtte regeringens besparelser på efterlønsområdet, men vil gerne være med til at diskutere større fleksibilitet for efterlønsmodtagere.

Politik er i allerhøjeste grad et spørgsmål om, hvilke værdier der skal være gældende i samfundet, og på det punkt er vi fundamentalt uenige med regeringen. Vi ønsker frihed og handlerum for den enkelte, men vi ønsker også et mere solidarisk samfund. Vi kan derfor ikke støtte en politik, som forringer levevilkårene for de dårligst stillede, samtidig med at man vil gennemføre markante skattelettelser for erhvervslivet. Vi mener i det hele taget, at bekæmpelse af arbejdsløsheden fortsat har for lav en prioritet i regeringens politik.

SF vil aktivt arbejde for, at der kommer fornyelse og nytænkning i det danske samfund. Ikke mindst på miljøområdet er det nødvendigt med nytænkning. Miljøministeren udsendte for nylig en rapport om miljøets tilstand i Danmark; det så ikke godt ud, hvad ministeren klart erkendte, men der er unægtelig et stykke til aktiv handling. Det er afgørende, at grønne synsvinkler kommer til at præge alle politiske områder. Derfor var beslutningerne om Storebæltsbroen og Øresundsbroen så katastrofale; de blev ikke sammenkoblet med en debat om den vækst, vi ønsker i samfundet. I stedet blev miljøsynsvinklen i forbindelse med Øresundsbroen til et spørgsmål om afgravninger i Øresund.

Miljøpolitik er i allerhøjeste grad et spørgsmål om vor trafikpolitik. Skal vi satse på jernbaner eller bilisme? I forlængelse heraf er det